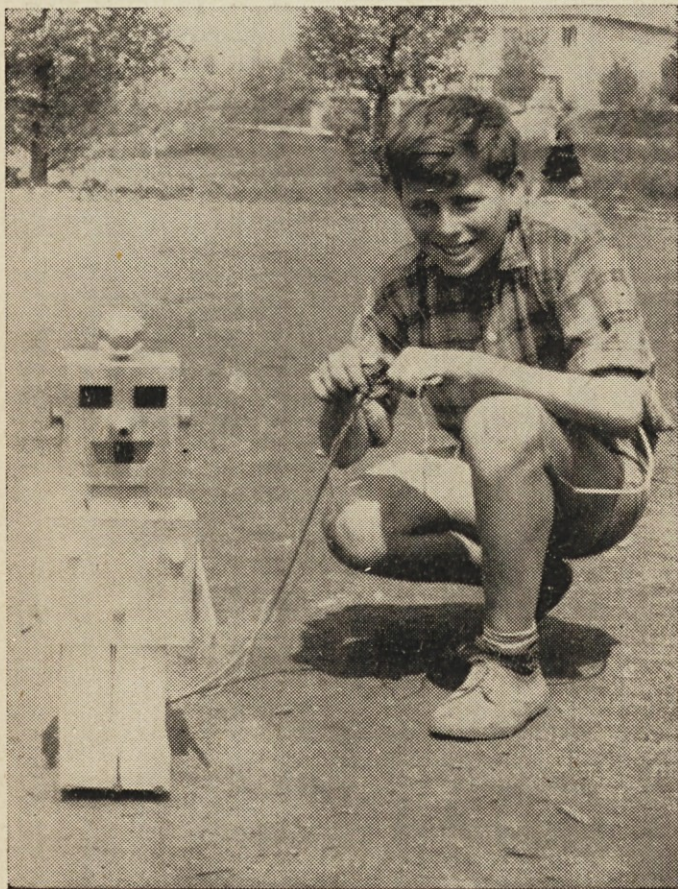

LETO TEHNIČNE KULTURE MLADIH

KLOPOTEC

GLASILO PIONIRSEGA ODREDA JOŽE KERENCIČ - MIKLAVŽ PRI ORMOŽU

Zvezni odbor Jugoslovanskih pionirskih iger je podelil ob uspešnem zaključku JPI pionirskemu odredu »Jože Kerenčič« na osnovni šoli Miklavž, ki je dve leti z velikim uspehom sodeloval pri JPI pod temo »Zakaj se življenje v mojem kraju spreminja« — I. zvezno nagrado — Zlato plaketo Borisa Kidriča in 600.000 dinarjev.

Pionirji odreda »Jože Kerenčič« smo ponosni na dosežen uspeh.

Naš ljubljeni maršal Tito!

Jablane, odete v cvetje, nežno zelenje listov na trsih, ki se ovijajo ob kole in žice v novih nasadih trte v Slovenskih goricah nas spominjajo, da praznuješ v tem najlepšem letnem času svoj rojstni dan, naš ljubljeni tovariš Tito. Tvoj praznik je praznik nas vseh: starih, ki se z bridkostjo spominjajo težkih dni slovenskega človeka—viničarja, ki je s svojim znojem gnojil trti, da je tujcu rodila vino, težkih dni vojne, ko je okupator pustošil zemljo in so goreli domovi in padali junaki; kako rad se je odzval tvojemu pozivu v borbo naš, stoletja izkoriščani mali človek, saj je vedel, da se bori za socialno in nacionalno osvoboditev svoje bridko preizkušene in ljubljene domovine, in mu ni bilo žal žrtev. Mi, mladi, ki danes uživamo sadove z žrtvami priborjene

svobode, pa še posebno praznujemo tvoj rojstni dan! Tvoj lik, tvoj zgled, naš ljubljeni tovariš Tito, je svetla luč, ki sije v naša srca, da z veseljem opravljamo naloge, ki jih domovina postavlja pred nas. Učiti in truditi se hočemo, da bomo sposobni nadaljevati delo, ki ga je pod tvojim vodstvom začel starejši rod, to je socializacija naše vasi, naše domovine. Ponosni smo na dosežene uspehe, ponosni na nove tovarne, ceste, šole, predvsem pa smo ponosni na ugled, ki ga uživa Jugoslavija danes v svetu, saj vemo, da stojiš v prvih vrstah borcev za mir.

Zato ti želimo, naš ljubljeni maršal Tito, da bi ostal še dolgo zdrav in čvrst ter srečen med nami, ki te globoko spoštujemo in vroče ljubimo!

Pionirji osnovne šole Miklavž

Spomenik žrtvam vojne v Miklavžu

Množične žrtve fašističnega terorja so bile po vsej Jugoslaviji. Tudi pri Miklavžu je dalo življenje za svobodo kar precej — 27 ljudi. V spomin na mrtve junake, ki so dali v letih vojne zadnjo kapljo krvi za svojo rodno zemljo, je organizacija ZB postavila v Miklavžu spomenik, katerega odkritje je bilo 25. maja 1950 leta. Denar za ta spomenik je organizacija ZB zaslužila z raznimi prireditvami, nekaj pa so prispevali vaščani.

Imena na spomeniku nas spominjajo na razne težke dogodke. Najhujše žrtve pa so zadele šnajderjevo družino. Na spomeniku je priimek šnajder zapisan kar trikrat; to je ime očeta in dveh hčera.

Zaradi sodelovanja s partizani so očeta kozaki ustrelili kar na pragu domače hiše, njegovi hčeri pa odpeljali v ljutomersko taborišče, kjer so ju zasliševali. Od tod so ju peljali na breg reke Mure. To je bil zadnji dan njunega življenja. Tam so jima najprej zvezali z žico roke, nato pa ju ustrelili. Trupli so vrgli v Muro, da ju je voda odnesla daleč stran od doma. Tako so trije šnajderovi dali svobodi svoj največji delež. Tudi na njihovi hiši je spominska plošča, ki dokazuje, kako veliko je terjala domovina od tistih, ki so jo ljubili.

Kralj Frančka, 8. b razred

Krajevni praznik na Kogu

27. decembra 1941. leta so padli pod krogami fašistov v Mariboru prvi Kogovčani. Med njimi je bil tudi profesor Jože Kerenčič. On je bil na Kogu prvi, ki je začel zbirati ljudi in jih navduševati za boj proti okupatorju. Njegovo delo ni ostalo dolgo skrito. V jeseni 1941. leta so ga skupno z drugimi tovariši odpeljali v mariborske zapore. Tam so bili zaprti do usodnega 27. decembra, ko so neustrašeno stopili pred

naperjene puške, katerih krogle so uničile njihova mlada življenja.

V spomin na ta dan praznujemo na Kogu krajevni praznik. Pred nekaj leti je bila v tem kraju dograjena lepa nova, moderna šola, ki nosi ime po narodnem heroju Jožetu Kerenčiču. V šoli je njegov doprni kip in plošča z imeni vseh Kogovčanov, ki so darovali svoja življenja za svobodo nas vseh.

Luskovič Tonček, 8. b razred

Teško je bilo mojemu očetu - kurirju

Moj oče je bil kurir na stanici TV—15—Slamjak. Partizanom je nosil pošto in hrano preko meje takratne Madžarske, sedaj Medžimurja. Takole mi je pripovedoval:

Bilo je ponoči, 24. maja 1944. Tovariš komandir Trpko je poslal očeta preko meje na Madžarsko. Že večkrat je šel

preko, pa se mu ni nič pripetilo. Previdno je stopal, ko naenkrat zasliši besede: »Halt! Halt!« Z vso močjo se požene v beg, da bi prekoračil potok, ki je delal tedanjo mejo. Že naredi nekaj korakov, ko zasliši strel iz puške. Zazdelo se mu je, ko da bi ga kdo udaril po levi nogi. Hoče preskočiti potok, pa

ne more. Še se zažene v beg, ko začuti bolečino in poln čevljev krvi. Ko uvidi, da ne bo mogel uteči nemškimi granicami, odvrže orožje in zažene vse liste v vodo. Tedaj se zgrudi. Kaj se je z njim zgodilo, ni vedel prej, kot

čez nekaj dni v bolnici. Pred njim so stali gestapovci in se mu škodoželjno smejali.

Po zdravljenju so ga zasliševali. Konec vojne je dočakal v zaporu.

Mimica Novak, 6. b razred

Kurir Vili

To zgodbo mi je povedala mama, ki jo je doživela pred 20 leti tik pred svobodo.

Aprila 1945. leta je partizanska tehnika T—55 taborila na gori Macni nad Selami na Koroškem. Fantje so šli v dolino po hrano. Šalili so se, da gredo k dekletom po pirhe, ker je bilo ravno za veliko noč. V bunkerju sta ostali le dve dekleti in kurir Vili. Mladi Korošec je nosil pošto na dve uri oddaljeno javko, kjer ga je čakal drugi kurir, da jo prevzame. Tisti dan se je ravno odpravljal na pot. Torbo si je natlačil s sveže natisnjenimi časopisi »Koroška v borbi«, ki so jih tiskali v tej tehniki. Kmalu je odšel na nevarno pot. Ni se vrnil. Tovariši, ki so se naslednje jutro vrnili z doline, so pripovedovali, kaj se je zgodilo z njim.

Moral je biti kakih 10 minut od bunkerja, ko so nenadoma, kakor bi iz zemlje zrasli, planili nanj Nemci. Padel je v zasedo. Zvezali so ga in odvedli v najbližjo kmečko hišo ter ga preiskali. Našli so polno torbo še svežih časopisov. Začeli so ga zasliševati, kje

jih je dobil. Vili je molčal. Začeli so ga mučiti. Pretepali so ga in butali z glavo v zid. Morda bi si rešil glavo, če bi šel pokazat bunker, saj ni bil daleč in samo dve dekleti sta bili v njem; ne mogli bi se dolgo braniti. Lahko bi jih tudi tiho presenetili, saj nista ničesar slutili. Pa ni spregovoril, dasiravno je imel že vso glavo obrito s krvjo. Vlekli so ga v dolino proti Borovljam. V njegovi glavi pa je rojila ena sama misel: Pobegniti! Nenadoma se je pogibal čez jarek po skalovju navzdol. Nihče ni upal za njim. Toda zadržala je švabska brzostrelka in Vili je padel z obrazom naprej. Kri mladega kurirja je pojila koroško zemljo, ki si je tako želela svobode. Nemci so ga pustili ležati. Drugo jutro ga je našel njegov lastni oče, ki je bil tudi kurir, toda v drugi borbeni enoti. Bridko se je zjokal, kajti izgubil je edinega sina, ki je ušel iz nemške vojske, da bi se priključil partizanom.

Čeprav je bila svoboda pred vrati, so jo Vilijevi tovariši čakali potrti.

Mlakar Andrej, 5. a razred

Trgatev v Slovenskih goricah

Klip—klip, klip—klap! se je zaslišalo iz vinskih vrhov. Tanko in spet debelo odmeva klopotanje klopotcev po dolini. Ko jih zaslišimo, takoj spoznamo, da se bliža čas trgatve.

Bil je večer pred trgatvijo. Sonce je pravkar zahajalo za gorice. Na ta večer je v kmečkih hišah največ dela. Mame skrbe, da bo drugi dan kaj za pod zob, očetje pripravljajo sode za mošt, manjše doma, velike pa v zadružnih kletih. Sladek vinski mošt! Kako težko ga vsi pričakujejo! Otroci gredo še po vasi snubit težakov. Ko je vse urejeno, družina leže.

Napočilo je lepo sončno jutro. Grozdi si nabirajo še zadnjih sončnih žarkov, da bo v kapljici več sladkorja. Težki so in povoščeni, da ne more hlapeti sladek sok. Družine so zgodaj pokonci; vsi, veliki in mali. Trgatev je

praznik, pa če je majhen košček domačih goric, ali če gre za velike zadružne nasade. Takrat je dela za vse in vsi se lahko dosita nazobljejo. V goricah se zberó delavci: trgači, brentarji, vozniki—in otroci. Kmalu se iz vinograda zasliši vesela pesem; naši ljudje radi in dobro pojo. Čeprav urne roke hitro režejo grozdje, je razpoloženje praznično.

O JEŽKU IN HRUŠKI

Ježek hruško ogleduje,
že več dni jo bistro opazuje.
Vetrič z drevesa jo odpihne,
ježek pa vesel zavzdihne:
Zdaj pa pojdeš ti z meno
v topel zimski domek moj!

Nedok Bojan, 7. b razred

»Püto!« se slišijo klici obiralcev, ki imajo polna vedra. Grozdje se obira iz doline v hrib. Sključeni brentarji ali »pütarji« sopejo z natlačenimi »püta-mi« do voza, ki odpelje grozdje v prešo.

Tam usipajo grozdje v stroj, ki ga zmelje. Tega dela se nihče ne naveliča. Tako mineva dan in pride večer in z njim konec trgatve.

Zvečer se na preši zberejo znanci in sorodniki, pokušajo mošt in »popev-

ljejo« domače pesmi. Medtem pa kaplja sladki mošt v kad. Gospodinje pripravijo dobro večerjo. S pesmijo in dobro voljo se konča najlepši dan v letu, dan trgatve.

Novak Mimica, 6. b razred

Srečanje s slovenskimi književniki

V torek, 26. novembra so nas v Ormožu obiskali slovenski književniki: France Bevk, Tone Pavček in Marija Švajncner. Iz vseh okoliških šol smo se zbrali v kinodvorani v Ormožu. Tam smo jih nestrpno pričakovali. Ko so vstopili v dvorano, smo jih z aplavzom pozdravili. Z njimi je prišel tudi literarni zgodovinar in dramatik Bratko Kreft, ki je vodil pogovor med njimi in nami.

Vsak pisatelj je prebral nekaj iz svojih mladinskih del. France Bevk je prebral partizansko zgodbo, ki se je veselo končala. Marija Švajncner pa je pripravila delo o partizanskem dečku, ki so ga Nemci zasliševali, ta pa jim ni nič-

sar povedal. Ker je bil trdovraten, so ga pretepli.

Najbolj pa mi je bil všeč Tone Pavček. On nam je povedal mnogo pesmi, katerim smo se vsi smejali. Neka pesem opisuje njegovo otroško življenje, ko so mu otroci nagajali: »Tone — makarone — tralalone!«

Na kraju smo spraševali književnike o njihovem delu.

Ko smo šli iz dvorane smo se pred njo s pisatelji slikali.

Ta dan sem prvič videl te pisatelje in sem bil zelo vesel, ko sem se srečal z njimi.

Mlakar Dušan, 7. a razred

Športno udejstvovanje na naši šoli

Na naši šoli je veliko krožkov. Vsak pionir ali mladinec ima svojega korjička, s katerim se ukvarja v prostem času. Tudi jaz sem med temi. Pravijo, da sem dober nogometaš in smučar. Mogoče je to res, mogoče tudi ne, o tem naj odločajo drugi. Res pa je, da imam oboje zelo rad, šport me privlači in zanima. Še predno dobro zaprem hišna vrata za seboj, ko se vrnem iz šole, že obračam strani časopisov, da bi v športnih rubrikah prebral, kaj je novega. Vendar ne mislim pisati o sebi. Sklenil sem, da napišem nekaj o razgibanosti športa na naši šoli.

Začnimo torej pri smučarjih. Ko je zapadel prvi sneg, je bilo na gričih okrog Miklavža vse živo. Smučarji in nesmučarji smo se po bregih pogumno spuščali v dolino. Vrstile so se kristjanije ena za drugo, da si jih komaj utegnili občudovati. Marsikatera pa se je tudi neslavno končala. Ko smo si uredili proge za slalom in smuk, smo priredili šolsko prvenstvo, ki je v celoti uspelo. Udeležili smo se tudi občinskega prvenstva in dosegli lepe uspehe. Pri mlajših pionirjih je bila naša ekipa prva, prav tako posameznik, pri mladincih pa je naša ekipa zasedla prvo

mesto, najboljši posameznik pa je bil četrti. Ti uspehi so nas vzpodbudili k še resnejšemu delu. Toda snega je bilo kmalu konec in začele so se prebujati še ostale športne panoge.

Navdušeni nogometaši smo se še po snegu podili za žogo, kakor hitro pa je skopnel, smo začeli z medrazrednim tekmovaljem v malem nogometu za naslov prvaka šole. Začetki so bili dobri in doseženi lepi uspehi. Vse bi bilo lepo in prav, če ne bi posegli vmes učitelji z ukrepi, ki so se nam sprva zdeli nemogoči, pozneje pa smo spoznali, da so bili koristni. Učenci, ki so imeli slabe ocene niso smeli več sodelovati na tek-

mah. To je bil velik udarec za vse razrede. Še najbolj porazno pa je bilo v našem razredu. Od osmih učencev sva ostala dva, ki sva smela igrati. Z žalostnimi očmi so ostali gledali druge učence, ki so se brez trohice sočustvovanja podili po igrišču. Ukrep pa je zalegel in ocene se popravljajo. »Žalujočih ostalih« je vsak dan manj.

Živahno pa je bilo tudi pri košarkarjih, odbojkarjih, tenisačih in drugod; povsod namreč pričenjajo z rednimi tedenskimi treningi.

Športno življenje na naši šoli je pestro, zato vsak lahko najde mesto v eni izmed panog, ki ga privlači.

Luskovič Tonček, 8. b razred

8. marec - dan žena

Lah Mimica, 8. b razred

Vsako leto praznujemo 8. marca dan žena. To je praznik vseh žena, ne samo slovenskih.

V stari Jugoslaviji, t. j. pred II. svetovno vojno, žene niso imele nobenih pravic. Bile so zapostavljene. Če sta bila z možem oba v službi, je morala žena sama opravljati gospodinjstva dela. Mož ji ni prav nič pomagal, češ da je to njemu izpod časti, in da to ni nikjer zapisano.

V II. svetovni vojni pa so se žene zelo izkazale. Pomagale so partizanom; zbirale so zanje obleko, nosile so jim hrano in tudi same so bile odlične borke, nič manj junaške od fantov in mož.

Sedaj so žene enakopravne. Ni se jim treba boriti za osnovne pravice, saj živimo v svobodni, socialistični domovini.

Pustne navade pri nas

V času, ko se poslavlja zima in se povsod kažejo prvi znaki pomladi, praznujemo dan veselja in norosti, to je PUST. Že naši predniki so praznovali ta dan. Izbrali so si ga z namenom, da s tem izkažejo svoje veselje ob prihodu pomladi. Da bi to veselje čim bolj prikazali, so se našemili in takšni uganjali vsakovrstne norčije. Ti običaji so se ohranili do danes. V vsakem kraju jih praznujejo malo drugače, toda povsod z istim namenom.

V času okupacije je bilo to praznovanje prepovedano, ker so hoteli Nem-

ci zatreti vse, kar je bilo slovenskega. Po osvoboditvi so ti običaji znova oživel.

Posebno lepe pustne običaje imajo prebivalci Ptujkega polja. Vsako leto se zberejo na pustno nedeljo in prirede povorko kurentov, ki jih spremljajo radovedneži. Tudi letos je bilo na ptujskih ulicah izredno živo, čeprav je festivalski odbor tradicionalnega kurentovanja že odpovedal prireditev. Iznajdljivi in požrtvovalni člani ptujске Svobode pa so s skromnimi sredstvi le organizirali pustni sprevod raznih mask in demonskih kurentov.

Tudi na naši šoli smo priredili pustno povorko, ki je krenila iz Miklavža na Temnar, kjer so bile najlepše maske nagrajene. Bil je pouka prost dan in popoldne je vsak po svoje veselo zaključil.

Luskovič Tonček, 8. b razred

Pomlad na igrišču

Novak Marica, 6. a razred

Prišla je pomlad zelena,
vsi smo jo težko čakali;
zdaj bo polno spet dvorišče
vseh otrok iz šole naše,
vsi se bodo veselili,
bili žogo na igrišču.

Pomlad se prebuja

Izginile so zadnje pege snega in se spremenile v bistre potočke. Narava se je oddahnila od teže snega in se vsa osvežila. Veseli smo, da nam ni treba več kuriti in da nas greje sonce.

Trate so že odete v pisano cvetje. Ob potokih so prve rože, znanilke pomladi.

Ptice selivke so se že vrnile. Siničke prepevajo svojo pomladno pesem in skačejo z veje na vejo. Iščejo hrano. Tudi lastovke sem videla.

Na vrtovih so se pojavile pridne gospodinje in jih urejujejo.

Bobnarič Slavica, 7. a razred

Vigred je prišla

Bliža se prelepi mesec maj. To je čas, ko spremeni narava svoj zimski plašč in se odene v krasni barvni pajčolan. Prijetno topli sončni žarki prebujaajo življenje na zemlji. Pravimo, da je prišla v deželo pomlad.

Vsak dan, ko grem v šolo mimogrede, opazujem prebujaajočo se naravo. Travniki so ozeleneli, iz svetlo zelenih trav kukajo bele glavice marjetic in skušajo ujeti čim več božajočih sončnih žarkov. Drevesa po gozdovih so polna popkov. Nežni listi ne morejo več strpeti v tesnem domu in se razbohotijo ob toplem soncu. Bela vetrnica in rdeč jetrnik tekmujeta, kateri bo pritegnil nase več pozornosti. V gozdnem zatišju žubori vesel potoček, ob katerem se košati kalužnica. V sadovnjakih brsti drevje. Najlepša med drevesi je češnja, ki s svojimi dišečimi, belimi cvetovi privablja žuželke, katerih brenčanje se sliši kakor pomladna pesem narave.

Vrtovi so sveže prekopani. Gospodinje so posejale solato, kumare, korenje in drugo sočivje. Tu in tam dišijo iz vrtov vijolice med ponosnimi drugimi rožami.

Obrezana vinska trta boječe poganja popke, ki pa se bodo kmalu razpustili v velike liste nad sveže prekopanimi vinogradi.

Na njivah orjejo kmetje, sadijo krompir in koruzo, kokoši pa urno pobirajo črve za plugom.

Ptice, ki so se vrstile iz toplih krajev, kratkočasiyo s svojim petjem delavce na poljih in v vinogradih.

Ob vseh spremembah v naravi pa se najbolj spremeni človek — delavec, ki si po zimskem počitku hoče pridobiti čim več prirodnih dobrin in jih uporabiti v svojo korist.

Rastline in sploh vsa živa bitja se veselijo pomladi in skušajo čim prej nadomestiti čas, ki so ga pozimi prespale.

Lah Mimica, 8. b razred

Moja mati

Vsakemu otroku je najljubše in najmilejše bitje na svetu mama. Mama je tista, ki ji nobena žrtev, nobeno delo ni pretežko, če gre za njenega otroka.

Večkrat slišim mamo, da komu priporoča, kolikokrat sem bil bolan, ko sem bil majhen. Po cele noči me je nosila po rokah, in je bila vsa srečna, če sem zaspal, čeravno je morala ona ob meni bedeti. Vem, da je ves dan težko delala, a ko je videla, da sem bolan, ni pomislila, da je utrujena in potrebna počitka.

Toda ali vemo mi otroci ceniti to materino ljubezen? Se kdaj zamislimo nad njeno žalostjo, ki ji jo naredimo,

če jo ujezimo? Nam je težko, če vidimo solze v njenih očeh? Marsikateri otrok se šele ob grobu, v katerega so položili mamo, zamisli in spozna, da je izgubil najdražje, kar je imel na svetu. Toda takrat je prepozno! Morda je mama do zadnje minute čakala, da bo prišel njen otrok, ji rekel besedo zahvale, jo prosil odpuščanja, če jo je užalil. Morda je prišel in prosil, morda pa tudi ne in mati je zapustila svet s teškim srcem.

Tisti, ki imamo še mame, ne moremo razumeti, kako hudo je onim, ki so jo izgubili. Velikokrat berem o grozotah II. svetovne vojne. Kako nesrečne so

bile matere, če so jih ločili od otrok. Matere so zaprli v taborišča, otroke pa odpeljali v zavode, kjer so jih vzgajali po svojem. Koliko mater je po vojni zaman iskalo svoje otroke. Nekatere so jih našle, mnoge pa ne.

Mati spozna svojega otroka med stotino drugih otrok. Spozna ga po hoji, po kretnjah, po glasu, a najbolj po ljubezni, ki jo vleče k njemu.

Večkrat se sprašujem, kako naj mami poplačam vse, kar stori zame. A ona ne zahteva mnogo. Želi le, da sem ubogljiv. S tem ji najbolj povrnem njeno skrb in ljubezen.

V nekem časopisu sem prebral sledeče vrstice: »Mnoge besede se obrabijo, ena pa bo še živela, ko jo bo na zadnji dan človeštva izgovoril poslednji človek: »Mati!«

Luskovič Tonček, 8. b razred

V pionirski knjižnici

Naša knjižnica je bila nekaj let zelo revna, šele v zadnjih dveh letih se je nabavilo precej novih knjig, tako, da jih imamo sedaj 591. Jaz jo upravljam 7 mesecev. Vsak ponedeljek in petek izdajam knjige od 12. do 14. ure. Učenci radi segajo po izdajah Sinjega Galeba, Čebelice, po pravljicah pa tudi po potopisnih in fantazijskih povestih. Starejši pa prav radi jemljejo naše domače klasike.

Za skromno izposojevalnino od 2 do 10 din, si kupimo ovojni papir, da bi se knjige ohranile čim dalj časa.

Zelo pa nam je hudo, ko imamo za knjižnico tako neprimeren prostor. Majhna sobica bivše kuhinje, skoraj brez opreme. Kako radi bi imeli prijetno opremljen bralni kotiček, kjer bi bilo pozimi toplo in bi ga mogli izkoriščati tudi šahisti, ki čakajo na avtobus.

Naši učenci pa so prav pridni zbiralci lastnih knjig, saj pride po 1 in pol publikacije povprečno na vsakega učenca šole.

Kerenčič Milica, 7. a razred

Po planinah sonce sije

Kralj Frančka, 8. b razred

Po planinah sonce sije,
po dolinah je megla;
ptičice so vse zapele,
saj pomlad je k nam prišla.

Češnje popke so pognale,
zacveteli dreni so,
so metuljčki se zbudili
in po cvetih letajo.

Med nam nosijo čebele,
saj zdaj konec spanja je,
zima nas je zapustila
k nam pomlad prispela je.

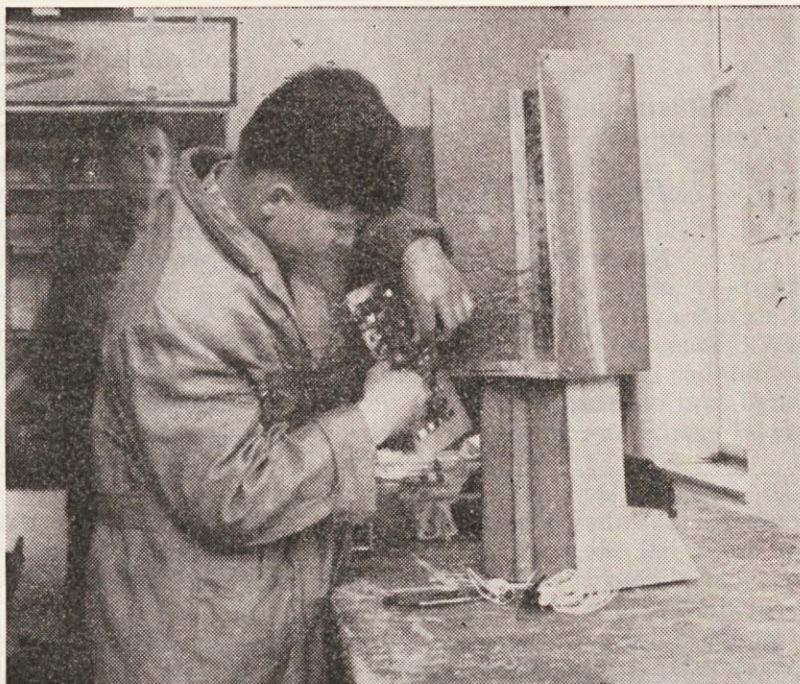
Prišla je miška iz mišnice . . .

Danes je bilo v šoli veselo. To bi bilo za rejce malih živali! Odkrili smo, da so se v majskih dneh skotile miši. Tri ljubke majhne miške so promenirale vse dopoldne po razredu. Ne vem, kateri predmet imajo najrajši. Vsekakor jih je zanimalo življenje Simona Gre-

gorčiča pri uri slovenščine. Nič jih ni preplašilo. Morda nam bodo prišepetavale pri recitaciji Človeka nikar! Bile so tako ljubke, da jih nismo mogli pregnati.

Lah Mimica, 8. b razred

Ustvarili smo robota

Pri tehničnem pouku smo se zmenili, da bomo ustvarili človeka iz lesa. Ta človek naj bi znal poštevanko. Pri pravilni rešitvi bi zazvonil zvonec in na eni strani bi posvetili dve lučki. Če pa bi bila rešitev napačna pa bi zasvetili dve lučki na drugi strani.

Tako smo pričeli z delom. Najprej smo mu napravili lesen trup. V trup smo zvrtili luknje. Nato smo mu naredili še glavo in ude. Toda čakalo nas je še veliko dela. V luknje, ki smo jih zvrtili, smo potem vtaknili banane in na vsako pritrdili žico, ki smo jo zvezali z drugimi bananami. Za to delo je treba mnogo truda, ker je ves trebuh poln banan in spojev. Nismo se smeli zmotiti, ker bi robot potem ne računal pravilno. Srečno smo izvedli napeljavo. Mož je pokazal, da obvlada poštevanko. Končno smo morali poskrbeti za privlačno zunanost lesenega človeka. Izbirali smo barve. Kakšen bi bil najlepši? Rdeč? Ne, to je prekričeče. Naš robot je vendar pameten in ne kakšna pustna

šema. Rumen bi mogel biti, a odločili smo se končno za sinjo barvo. Pa prav takrat je v trgovini niso imeli. Tako smo se morali zadovoljiti z zeleno. Tako sta bila glava in trup, ude pa smo pobarvali s srebrno bronzo. Jezno nas je gledal s svojimi trikotnimi očmi. Mi pa smo mu montirali v trebuh zvonec in priklopili žice na baterije. Na signalno znamenje smo mu zastavili račun in poiskali rešitev. Zvonec je veselo zabrnel in dve lučki na desni sta posvetili. Delo nam je uspelo.

To delo je opravljala določena skupina več tednov. Toda ta robot ni edini na naši šoli. Več skupin je delalo različne robote. Imamo radio-robota, teledirigirane robote, robota kibrnetika, ki reagira na hrano (kovinsko) in bolečine, miga z glavo in drugo.

Delo na elektro-tehničnem področju ne veseli le fantov ampak tudi dekleta, zato tekmujejo med seboj, kdo bo napravil imenitnejšega robota.

Kelemina Jelica, 8. a razred

Delo v fotokrožku

Novak Mimica, 6. b razred

Na naši šoli obstoja že četrto leto foto-krožek. Večkrat imamo sestanke, na katerih se pogovorimo o delu. Na občnem zboru smo izvolili predsednika, tajnika in blagajnika.

Za delo imamo primeren prostor, kjer razvijamo filme in delamo slike. Člani krožka se trudimo, da naredimo čim lepše slike. Svoje izdelke pa obesimo na ogled na šolskem hodniku, da tudi drugi sošolci vidijo, kaj smo naredili.

Sodelovali bomo na razstavi v Ormožu.

Videla sem prometno nesrečo

Do naše vasi se vije zelo slaba cesta. Ostro kamenje spremlja potnika, ki hiti po opravih, primerno razporejene kotanje opozarjajo kolesarje, da ne bi obrnili misli drugam, pustost same ceste pa oživljajo ovinki, ki niso nič kaj prikladni za drveča vozila.

Bil je sončen dan, ko sem se peljala s kolesom v trgovino. Nad pokrajino se je bočilo modro nebo zgodnje pomladi, brez oblaka, le toplo sonce je objemalo s svojimi žarki življenje na zemlji. Zvončki, prvi pomladni cvetovi, so pobelili obronke gozdičkov vzdolž potoke. Peljala sem se po tej slabi cesti in z zanimanjem opazovala prebujajočo se naravo. Za ovinkom, nedaleč pred seboj sem zagledala skupino ljudi poleg natovorjenega kamiona. Takoj sem spoznala avto. Bil je tovornjak z bližnjega vinogradniškega posestva. Delavci so vozili gradbeni material za gradnjo nove vinske kleti. Ko sem zagledala gručo delavcev, sem nehote pomislila, čemu so se ustavili. Pripeljala sem se bliže, in ko sem zagledala njihove presunjene obraze, sem pomislila, da se je morda zgodila nesreča. Naslednji trenutek je potrdil mojo strašno

domnevo. Grozen prizor me je prisilil, da sem stopila s kolesa. Pred seboj sem zagledala mladega moža, ki je bil še pred nekaj minutami kakor poosebljena moč in zdravje, ki se je še pred nekaj minutami neupogljivo boril z vsakdanjimi težavami, da bi družini pripravil lepše življenje, ki mu še pred minutami ni prišlo na misel, da bo moral končati življenje v času, ko ima pred seboj še polno načrtov. Zdaj pa so ostale od njega le še polomljene kosti, posmrtni ostanki. Videla sem njegove roke, ki so krčevito držale med prsti kose papirnatih vreč, in so molče govorile o poslednjem boju za življenje, v katerem pa je zmagala prej neznan usoda.

Delavec je sedel na vrečah cementa, ko je koščena smrt zapiskala na svojo piščal in v hipu končala melodijo življenja. V ostrem ovinku je vrglo delavca, ki se je krčevito oklepal vreč, z avtomobila.

Zgodila se je nesreča. Zgodila se je deloma po krivdi šoferja, ki je prehitro vozil, deloma pa po krivdi ponesrečenca, ki je preveč zaupal v svoje moči. Družina je ostala sama.

Lah Mimica, 8. b. razred

Moj rojstni kraj

Na robu Slovenskih goric se razprostira majhna vasica Kog, ki ga le neznatna dolinica loči od hrvaške meje. Vse vasi tod okoli slove po odličnih vinih.

Z domačega dvorišča se večkrat ozrem na nasprotni hrib, kjer so sami novi nasadi vinske trte. Vem da je to last vinogradniškega posestva »Jeruzalem — Ormož«. Toda vedno ni bilo tako. Kdo je bil lastnik vinogradov pred II. svetovno vojno? Ko vprašam mamo, ki je v teh krajih že od rojstva, mi pripoveduje:

Ni bilo vedno tako. Ti vinogradi na desni so bili last veleposestnika Kodolitscha. Bil je Avstrijec. Ni bil ravno slab človek, a bil je tujec. Tukaj ni živel stalno. Prišel je le jeseni, da je odnesel s seboj izkupiček celoletnega truda naših ljudi — viničarjev. V času okupacije je bil Kodolitsch predsednik občine Kog. Dalje proti levi so bili vinogradi, last nemškega viteškega reda, člane so kratko imenovali »Križniki«. Vse delo je vodil oskrbnik. Uprava je bila pri Veliki Nedelji. Vinogradi na nasprotni strani so bili last kmetov domačinov. Tudi te so obdelovali viničarji.

Življenje viničarjev ni bilo lepo. Oče in mati sta bila zaposlena od ranega jutra do večera. Otroci so bili sami doma po ves dan. Mati je prišla le toliko, da jim je dala hrano, katero jim je pri-

pravila že v zgodnjih jutranjih urah. Zaslužilo se je malo. Kjer je bilo več delovnih moči, je bilo boljše, ker so vsi skupaj le nekaj zaslužili. Niso pa bile redke družine, pri katerih je bil praznik, če so imeli kruh.

Prišla je vojna. Gospodarji — tujci so dobili vso oblast. A le za kratka 4 leta. Po vojni se je vse spremenilo. Vinogradi, njive in gozdovi, ki so bili last tujcev, so prešli v družbeno last. Ustanovile so se zadruge; kmetijske in vinogradniške.

Najprej sta obstajali kmetijska za druga Kog in vinogradniško posestvo Jože Kerenčič. Pred par leti pa so se združili: Kmetijsko-vinogradniško posestvo Jeruzalem, Kerenčič, Ivanjkovi, Litmerk ter kmetijski posestvi Ormož in Središče. Nastala je KZ kombinat Jeruzalem—Ormož.

Tam, kjer so stale podirajoče se viničarije, so danes nova poslopja. Stanovanja so opremljena s potrebno in prilično sodobno opremo. Po njivah orjejo traktorji, iz skednjev se oglašajo mlatilnice. Skoraj vsaka hiša ima že nekaj električnih strojev, saj smo dobili po vojni elektriko. Nova moderna šola se beli v vasi.

Tak je danes moj rojstni kraj. Z vsakim dnem se kaj spremeni. Vse to pa je bilo delo človeških rok in človeškega uma; vsi z veseljem ustvarjamo nov svet v novi, socialistični domovini.

Tonček Luskovič, 8. b razred

Moj dom

Moj dom leži nekako na vznožju Slovenskih goric. Ker je najstarejša hiša v vasi, se spominja marsičesa. Spominja se, kako so v času grofov v njej pobirali desetino.

Naša domačija je zelo lepa spomladi, kadar cvete drevje. Človek bi se na-

smehnil, ko gleda in gleda in vidi samo dimnik hiše. Videti je, kot da je natak-njen na cvetoče drevje.

Rada imam svoj dom. Pozimi mi nudi toplo zavetje, poleti pa se hladim v senci sadnega drevja.

Kerenčič Milica, 7. a razred

Svobodna je naša domovina

Pred devetnajstimi leti sta prišli svoboda in pomlad z roko v roki. Moj spomin ne seže tako daleč nazaj. Rada pa poslušam pripovedovanje staršev, ki so doživeli strahote vojne in osvoboditev. Rada poslušam nedeljske radijske oddaje »Še pomnite, tovariši!«, prebiram Kurirčka in podlistke naših mladinskih listov, ki nam pripovedujejo o težkih, a slavnih dneh naše domovine. Kako lepa in cvetoča je danes; komaj morem verjeti, da je bilo pred devetnajstimi leti v vsaki vasi, v vsakem mestu polno ruševin, in zemlja povsod pokrita z grobovi. Živim sredi vinskih goric. Travnati bregovi so že zeleni, na novih terasnih nasadih pa se belijo še oporniki z žično napeljavo; trta poganja prve lističe, ki so še majhni, a se bodo v 14 dneh razrasli in zakrili količe. Trto vežejo ob opornike. Obrezana je že, kmalu jo bodo škropili. Viničarja je zamenjal stroj, na starejših nasadih pa kopljejo delavci kombinata Jeruzalem — Ormož, ki imajo odmerjen delavnik; spomladi in jeseni malo daljši, v zimskem času krajši. Trta, ki je leta in leta rodila tujcem, rodi danes nam. Za prodani pridelek so delavci plačani, socialno zavarovani, del sredstev pa vlagajo v obnavljanje vinogradov, v nove nasade, v stroje, ki jih razbremenjujejo pri delu.

Tudi vas je dobila po vojni drugo lice. Ruševine so izginile. Temnar, Vinski vrh in Jeruzalem imajo novo cesto. Škozi vas je reden avtobusni promet.

Zrasla so nova poslopja: združni dom z lepo novo trgovino, učiteljski blok, obnovljen in povečan gasilski dom. Kako lepo bi bilo, če bi vas dobila novo šolo! Po hribih je zasvetila elektrika in tu in tam je televizor, radio pa v vsaki hiši.

Čeprav je naša šola stara, imamo vendar v njej lepo življenje. Slovenska pesem, slovenska beseda se razlega iz nje. Večina učencev prihaja od daleč, a vendar je pri nas toliko izvenšolske dejavnosti. Ob popoldnevih se vračamo v šolo k najrazličnejšim krožkom: k športnim, tehničnim, kulturno-prosvetnim, združnim. Tu se poje, tam recitira. Dramski krožek pripravlja igrice Pikica in Tonček, mladi foto-amaterji stikajo za slikovitimi motivi po okolici in med nami samimi. Na igrišču poje žoga, merimo se v spretnostih. Šahisti, ki so vso zimo igrali, so se nam priključili na dvorišču. Zadržniki — pionirji so posadili mlada drevesca. Učenci delajo lutke, ki bodo zdaj zdaj spregovorile svojim malim prijateljem. Najmlajši poslušajo pravljice ob »Malem kinu«. Roboti, ki smo jih sami naredili, računajo, odgovarjajo na vprašanja, jedo in pijejo, pa še kaj drugega. Morali bi jih videti!

Res je, kakor poje pesem, lepo je v naši domovini biti mlad. Ne bomo pa pozabili, prav te dni, ko obhajamo 19. obletnico svobode, kako draga je bila, koliko mladih ljudi je ni dočakalo, zato da imamo mi srečno mladost.

Lah Mimica, 8. b razred

Moj dom

Frančka Kralj, 8. b razred

Kje prijazni ste vi griči,
ki obdajate moj dom,
kje cvetoči sadovnjaki,
kdaj med vas spet sedla bom?

Kje predraga si dolina,
kjer potoček žubori,
saj ob njem sem se igrala
vse otroške srečne dni.

Vse zdaj to mi bo minulo,
ko odšla bom z doma v svet:
potok, sadovnjak in dom moj,
sanja lepih srečnih let.

Gora bo pogled zastrla,
zamán iskalo bo oko,
dóma videlo ne bo,
kjer potoček bo šumljal
in me k sebi zval.

Klopotec

(Nežka Mlakar)

f

1. Son-ce ve-sla čez go-ni-ce,

mf

ja-go-de tež-ke zo-re, zo-re,

pe-sem klo-pot-cev ga sprem-lja

in v do-li-no-mi-lo zvo-ni.

Počasnije, polagoma naraščaj in pohitevaj!

klip klop, kli-pe kla-pe klip klop,

kli-pe kla-pe kli-pe kla-pe

kli-pe kla-pe, klop, sla-dek le-tos bo-de sok!

bo-de sok

Škorec prinese novico
 med sladkosnedno perjad, perjad:
 za hramčkom že zrelo je grozdje,
 brž odletimo, škorci, ga brat!

Zlata jesen je pred durmi,
 hramček že čaka na mošt, na mošt,
 glavice naše pa znanje,
 za nami je zlata prostost.

Potujoči stotak

Najprej naj se vam predstavim: Ime mi je Stotak. Trenutno sem povezan s svojimi tovariši v šop. Sem čist in svetel. Ponosno se ogledujem. Pravkar sem se rodil in čakam, da name pritisnejo še pečat. To se je kmalu zgodilo. Potem so me prijele neke bele roke in izginil sem v torbo. Še pogledati nisem utegnil, kdo je to bil. Čez nekaj časa me je nekdo vzel iz torbe in me položil na mizo, kjer je bilo polno mojih tovarišev. Bahavo sem se ozrl okoli, kajti bil sem najlepši od vseh, ki so tam žalostno ležali. Sosed, ki me je zagledal, je zavistno rekel: »Tudi jaz sem bil nekoč tako lep, toda ker sem veliko potoval, sem se umazal. Ravno tako bo nekoč s teboj!«

Prav nič nisem verjel, da bom nekoč zamazan. Zmeraj bom lep, sem si mislil in s temi mislimi sem tudi zaspal.

Drugo jutro sem se prebudil v roki malega fantka, ki je tekel z menoj po ulici. Stopil je v neko hišo in me položil na mizo. »Mleko, prosim!« je dejal. Mož v beli obleki mu je natočil v kanglico mleka, mene pa je porinil v predal, kjer so bili sami kovanci, pa tudi nekaj višjih vrstnikov.

Kmalu sem spet romal v neke zamazane roke, ki so me spustile še v bolj zamazan žep. Ta je imel luknjo. Trudil sem se, da bi skočil skozi na cesto, a mi ni takoj uspelo. Za mano je priletel svetel petdesetak in me pahnil skozi tisto luknjo na tla. Potipal sem se za glavo, kamor me je udaril in se nato razgledal okoli sebe. Ležal sem med dvema kamnoma. Pokukal sem ven, a sem se takoj spet skril, kajti tik mene je stopila noga in me skoraj pohodila. Čez nekaj časa sem spet previdno pogledal navzgor. Ležal sem na cesti, ki je vodila iz mesta. Od daleč sem videl dečke, ki so brcali na trav-

niku nekaj okroglega. Dolgo časa sem sameval med skalami in nazadnje mi je postalo dolgčas. Pričel sem se ogledovati. Ali, joj!! Bil sem umazan kot dimnikar. Razžalostil sem se.

Kmalu pa so pridrveli po cesti dečki. Eden je stopil name, da sem se kar zvil od bolečine. Drugi pa me je pobral in nesel k potoku ter me umil. Nato me je položil na kamen, da sem se posušil. Potem pa je pozabil name; igra ga je premotila.

Ta čas pa je prišla mimo deklica. Dolgo me je opazovala, nato pa pobrala, vtaknila v košarico in stekla proti mestu. Tam je vstopila v nekakšen podolgovat stroj, ki je drvel dalje po ulicah. Izstopila je pred hišo z napisom »Slaščičarna«. Nekaj časa me je vrtela v roki, nato pa je odšla dalje. Zavila je v visoko hišo in se zapeljala z nekim zabojem v najvišje nadstropje. V stanovanju me je položila na mizo, nato vzela z omare kovinsko škatljo z ozko režo. Potisnila me je skozi to režo. V škatlji je bilo vse polno mojih tovarišev iz kovine in papirja; komaj me je spravila noter. Nekateri na dnu so vzdihovali, kako jim je vroče. Tudi jaz sem se vso noč potil. Tudi očesa nisem zatisnil. Drugi dan pa nas je neka roka odnesla. Dolgo nismo vedeli, kam gremo. Neki uradnik je odprl škatljo in nas stresel na mizo. Pogledal sem okoli sebe. Pošteno sem bil presenečen. Znašel sem se tam, od koder sem šel v svet. Preštela nas je stara znanka blagajničarka in nas uredila v vrste. Nato sem se znašel v predalu, kjer sem bil že nekoč. Srečal sem se z znancem, ki je nekoč dejal, da bom tudi jaz iz potovanja prišel zamazan. Takrat mu nisem verjel, zdaj mu pa. Bil sem pa vseeno srečen, da sem spet doma.

Mlakar Andrej, 5. a. razred

Mesec in Maja

Kerenčič Milica, 7. a razred

Vprašal mesec Majo je,
če z njim po nebu plavat gre.
Maja se ga zbala je,
se skrila pod odejo je.

Očku Maja to pove.
Očka se zasmejal je,
strogo zapovedal je,
da z Mes'cem govorit ne sme.

Pravljica o zlatem grozdu

Peter je služil pri bogatem in hudoobnem posestniku vinograda. Gospodar je bil tujec. Ni lepo ravnal s tistimi, ki so mu morali obdelovati gorice. Peter že dolgo ni bil doma in ni videl matere, bratov in sester.

Približala se je trgatev. Tudi Peter je pomagal brati. Po bratvi je poprosil gospodarja, če lahko obišče mater in ji ponese nekaj grozdja. Gospodar mu je dovolil vzeti le en sam grozd. Peter ga je zavil v zeleno vejo in spravil za vzglavje na okensko polico. Ko se je zjutraj zbudil in odvil list, so visele na zlati vejici same zlate jagode. Peter je s trepetajočo roko segel po grozdu. Takrat pa ga je zgrabila močna roka. Ozrl se je in zagledal v jutranji svetlobi gospodarja. V njegovih očeh se je bliskala jeza: »Marš, gnoj kidat!« Z glavo med rameni se je Peter pobral iz sobe, zaprl vrata in skozi ključavnico pokukal noter. Videl je, kako je gospodar spravil grozd v žep. Stekel je po stopnicah v hlev in se zaril v seno ter milo zajokal. Ko je vozil gnoj iz hleva na gnojišče na dvorišču, je videl gospodarja, ki je odhajal na polje. Smuknil je nazaj v hišo. Pregledal je izbico, kjer je spal, a grozda ni bilo nikjer. Odtihotapil se je v gospodarjevo sobo. Ko je pritisnil na kljuko se je vdala; vrata niso bila zaklenjena. Omare so bile za

prte, v predalu mize ni našel ničesar takega. Nazadnje je pogledal pod posteljo. Zagledal je skrinjo. Začel jo je vleči ven. Bila je zelo težka. Dvignil je pokrov. Joj! V skrinji so bili zlatniki. Pa koliko jih je bilo! Peter je brodil z roko po njih in na dnu otipal svoj grozd. Pohlepni gospodar ga je spravil med svoje nagrabljene cekine. Hitro ga je spravil za srajco, zaprl pokrov, pahnil skrinjo pod posteljo in stekel po stopnicah, kar so mu dale noge. Ves se je tresel od strahu, da ga gospodar ne bi zalotil.

V hlevu pa je že robantil gospodar, kje se potika. Primazal mu je klofuto in ga nagnal na delo. Ni pa mu prišlo na misel, da mu je Peter ta čas izmaknil svojo dragocenost. Ko je odšel v hišo, je Peter skozi solze strahu pokazal za njim jezik. Delo pa mu danes ni šlo od rok. Videl se je že, kako gre domov in nese materi velik bel hleb kruha in kako se bo mati razveselila zatega grozda. Prodali ga bodo in dobil zanj veliko denarja. nič več mu ne bo treba služiti skopuškem gospodarju.

Za večerjo je porinila gospodinja predenj kos plesnivega črnega kruha in latvico posnetega mleka. To se mu je večkrat zgodilo. Ko pa se je za srajco dotaknil zatega grozda, se je kruh spremenil v belo pogačo in v latvici se

je penilo mleko z debelo smetano. »Hvala ti, zlati grozd!« se je v mislih zahvalil Peter. Zvečer je gospodar pripovedoval ženi o čudovitem grozdu, ki jima bo vrigel lepe denarce, Peter pa je koval načrte, kako jo bo zarana po-
brisa domov. Toda gospodar je vstal pred njim in ga napodil v ranem jutru cepit drva. Ker je hitel, se je vsekal v nogo. Gospodar ga je spodil na hlev, češ, da tako ni za nobeno rabo. Peter se je odvrlel v seno. Izza srajce je privlekel zlati grozd. Z zobmi je o-smuknil jagodo in glej, rana se je v hipu zacelila. Takrat je Peter šele spoznal, kakšno dragocenost ima. Povezal je culico in izginil med vinogradi. Samo domov je hotel priti čim prej.

Medtem pa se je pripravljala nevihta. Črni oblaki so se zgrnili naravnost nad

kmetijo. Peter je tekel, kar je mogel. Ozrl se je nazaj in videl, kako je strela treščila v hišo bivšega gospodarja. Ognjeni zublji so zajeli streho in se na-glo širili. Peter pa je tekel, tekel. Mislil si je le, da je njegovega gospodarja zadela pravična kazen za njegovo sko-post in slabo ravnanje.

Ko je prišel domov, je najprej po-vprašal po materi. Povedali so mu, da leži težko bolna v izbi. Pohitel je k njej in ji dal jagodo od zlatega grozda. Brž ji je odleglo.

Zlati grozd pa je prinesel srečo k hiši. Pridni otroci so odrasli in marljivo delali. Dokupili so si zemljo in pozidali hišo. Hlev je bil poln živine in kašča žita. Odslej so srečno in složno živeli na svojem.

Mlakar Andrej, 5. a razred

Humor

Dušan se je vrnil domov z razbitim nosom. Oče ga vpraša: »Si padel?«

»Ne, oče, to je čarovniška napaka,« odvrne Dušan. »Ko sem prišel v šolo, je bil tam neki čarovnik, ki je razka-zoval svoje veščine. Rekel mi je naj pridem na oder. Nato me je udaril po nosu, iz njega pa je padel stotak.«

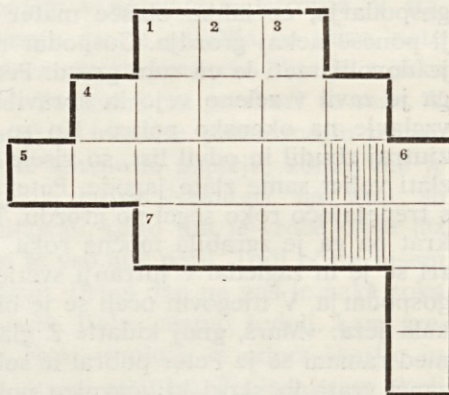
Oče se razjezi in pravi, da se gre pritožiti, ker uporabljajo otroka za take potegavščine in jim razbijajo nosove. Takrat pa se oglasi Dušan: »Toda, oče, nosu mi ni razbil čarovnik. Ko je odšel, so hoteli sošolci, da bi iz mojega nosu še naprej padali stotaki.«

Učitelj opozori učenca: »Janez, že tri-krat si pogledal v zvezek svojega so-sedaka.«

Janez, ki mu šolska naloga ne gre od rok, odvrne: »Kaj pa morem, ko pa ta-ko nečitljivo piše.«

Križanka

Vodoravno: 1. divja žival, 4. delavec v rudniku, 5. moško ime, 7. žensko ime. Navpično: 1. mesec, 2. število, 3. poso-da za rože, 6. naš voditelj.

Vsebina:

Naš ljubljeni maršal Tito	1
Spomenik žrtvam vojne v Miklavžu	2
Krajevni praznik na Kogu	2
Težko je bilo mojemu očetu — kurirju	2
Kurir Vili	3
Trgatev v Slovenskih goricah	4
O ježku in hruški	4
Srečanje s slovenskimi književniki	5
Športno udejstvovanje na naši šoli	6
8. marec — dan žena	7
Pustne navade pri nas	8
Pomlad na igrišču	9
Pomlad se prebuja	9
Vigred je prišla	10
Moja mati	10
V pionirski knjižnici	12
Po planinah sonce sije	12
Prišla je miška iz mišnice	12
Ustvarili smo robota	13
Delo v fotokrožku	14
Videla sem prometno nesrečo	14
Moj rojstni kraj	15
Moj dom	15
Svobodna je naša domovina	16
Moj dom	17
Klopotec	18
Potujoči stotak	20
Mesec in Maja	21
Pravljica o zlatem grozdu	21
Humor	22
Križanka	22

Pekarna

Míroslav Tramšek

MIKLAVŽ pri ORMOŽU

se priporoča

Trgovsko podjetje

PIVO - SLATINA

na veliko

ORMOŽ

se priporoča

Tovarna

**Jože
Kerenčič**

O r m o ž

Proizvajamo izdelke iz plastičnih mas za avtomobilsko industrijo kakor tudi za široko potrošnjo.

Poleg gradbenega okovja imamo v svojem proizvodnem programu razne gospodinjske predmete iz vrst kuhinjskega pribora, ki jih proizvajamo v kooperaciji s Tovarno emajlirane posode iz Celja.

Izdelujemo različne kovinske izdelke na osnovi stiskanja pločevine, ki jih tudi izvažamo.

Gradbena operativa (visoke in nizke gradnje, adaptacije itd.),

obrtne delavnice (mizarska, kovinska in elektro),

industrija gradbenega materiala z izdelavo vseh vrst opečnih izdelkov.

Priporočamo se s svojimi izdelki in uslugami.

GRADBENO
PODJETJE

O G R A D
ORMOŽ

